

»Men kære, hvor har du al den Overflod fra?« spurgte hun og løftede en af Grenene. »Hvor er de dejlige!«

»Der fulgte ikke noget Kort med. Men jeg tænker næsten, at det er Dihmer, der har været galant.«

»Aa ja, det er nok ham. Det ligner ham da.«

»Har du set, at der ligger Brev til dig? Det er vist fra Rosalia Birch.«

»Aa, saa er der nok til mig paa den bare! Jeg har ikke svaret paa hendes sidste!«

Rosalia Birch var den lille fregnede og skævskuldrede Barndomsveninde, som engang havde været med hende paa Storeholt. Hun havde nu en Pogeskole i Slagelse og skrev altid over sine Breve: »Trædemøllen«. Men sit gode Humør havde hun bevaret midt i Hverdagssliddet, og i hendes Klage-raab til Veninderne blandede sig den pudsigste Ly-stighed.

Mens Jytte sad i Kurvestolen og læste sit Brev med et Smil, blev hun skarpt iagttaget af Moderen, der nu var ganske klar over, at der maatte være sket noget afgørende den foregaaende Aften. Men hvilket? Torben Dihmers Blomster havde ikke helt beroliget hende. Jyttes Udseende heller ikke. Hun kunde ikke glemme det Mørke, der havde hvilet over hendes Ansigtstræk, da hun for lidt siden vækkede hende . . .